

AMANDA QUICK

AZ ÉGŐ LÁMPA

AMANDA
QUICK

AZ ÉGŐ
 LÁMPA

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Amanda Quick: *Burning Lamp*

G. P. Putnam's Sons, New York

Published by the Penguin Group

Copyright © 2010 by Jayne Ann Krentz

Jacket photograph © 2010 Jan Cobb

Photograph of the author © Sigrid Estrada

Fordította *F. Nagy Piroska*

Hungarian translation

© by F. Nagy Piroska, 2011

Hungarian edition

© by Maecenas Könyvkiadó, 2011

honlap: www.maecenaskiado.hu

*Bátyámnak, a nagy tehetségű
Steve Castle-nek
ajánlom hálával és szeretettel*

BEVEZETŐ

London, Viktória királynő uralkodásának vége felé

Adelaide Pyne-nak majdnem teljes két napjába telt, mire rájött, hogy a Rosestead Academy nem árván maradt fiatal lányok számára alapított előkelő iskola. Hanem bordélyház. De addigra már túl késő volt. Eladták annak a félelmetes embernek, akit csak Mr. Smith néven ismertek.

A Gyönyörök Kamrája mély árnyékba borult, mindössze egy szál gyertya égett benne. A kis láng fénye megvilágította a krémszínű selyemfüggönyt, mely a mennyezetes ágy fölött lévő kovácsoltvas keretről omlott alá. A sápadt fényben a hófehér ágytakaróra hintett bíborvörös rózsaszirmok megannyi apró vértócsának látszottak.

A ruhásszekrény sötét mélyén kuporgó Adelaide valamennyi érzékét kiélesítette a rettegéssé fokozódó félelem. A két ajtószárny közötti hasadékon át a szobának csak egy kis szeletét láthatta.

Smith belépett a szobába. Jóformán egy pillantást sem vetett az elfüggönyözött ágyra. Bezárta maga mögött az ajtót, letette az asztalra a kalapját és a fekete táskáját, egészen úgy, mintha orvos lenne, akit egy beteghez hívtak ki.

Volt ebben a táskában valami, ami szívdobogtató félelme ellenére rögtön felkeltette Adelaide figyelmét. Álomfény csordogált belőle. Alig mert hinni az érzékeinek. A fekete bőr anyagán keresztül baljós energia erőteljes áramlatai szivárogtak. Az a félelmet keltő benyomása támadt, hogy őt szólongatják ezerféle módon. De ez lehetetlen volt.

Nem volt idő a rejtélyről meditatálni. A körülményei hirtelen sokkal kétségbejuttatóbbakká váltak. A terve, mármint az

eddig, azon a feltételezésen alapult, hogy Mrs. Rosser egyik rendes ügyfelével, egy számottevő pszichikus tehetséggel nem rendelkező, kaptos állapotú, begerjedt úrral lesz dolga. Az elmúlt két napban nyilvánvalóvá lett számára, hogy a nemi vágy olyan zavart kelt az átlag úriember agyában, legalábbis átmenetileg, amelytől elillan a józan esze, és nagymértékben csökken az intelligenciája. Ezt a megfigyelését akarta a maga javára fordítani a ma estére tervezett szökéséhez.

Csakhogy Smith egyáltalán nem tartozott a bordélyház átlagos vendégei közé. Adelaide elszörnyedve látta, micsoda perzselő energiájú álomnyomokat hozott magával a szobába. Forró ujjlenyomatai a táskán is ott virítottak mindenütt.

Valamennyi álomfénymaradványt mindenki rajta hagy azokon a tárgyakon, amelyekkel érintkezésbe kerül. Az áramlatok minden további nélkül átszivárognak a cipő és a kesztyű bőrén. Adelaide-nek volt hozzá tehetsége, hogy érzékelje az ilyen energia nyomait.

Az álomnyomok rendszerint halványak és homályosak. De azért akadnak kivételek. Felfokozott érzelmi vagy izgalmi állapotban lévő egyének nagyon erőteljes, jól észrevehető nyomokat hagyhatnak. Mr. Smithre mindkét kategóriára illett. Felgerjedt állapotban volt, és erős tehetséggel rendelkezett. Roppant veszélyes kombináció.

Adelaide még jobban megijedt, amikor rájött, hogy valami nincs rendjén a férfi álomfénymintáival. Az olajos fényvel irizáló nyomok sodra alig észrevehetően elgörbült.

Smith a szekrény felé fordult. A gyertya halvány fénye megcsillant az arca felső felét eltakaró fekete selyem árcon. Az, amire most ebben a szobában készült, olyan borzasztó volt, hogy nem akarta megkockáztatni, hogy a házban valaki felismerje őt.

Úgy mozgott, mint egy élete virágjában lévő férfiú. Magas volt, és karcsú termetű. Öltözete drágának tűnt, és az egész viselkedése azoknak a természetes arroganciájáról árulko-

dott, akik hozzászoktak a vagyon és a magas társadalmi rang adta előjogokhoz.

Lerángatta a kezéről a kesztyűt, és olyan lázas sietséggel nyitotta ki a táska fémcsatját, ami más embernél a nemi vágy sürgetésére utalt volna. Adelaide-nek azonban még nem volt gyakorlati tapasztalata efféle dolgokban. Mrs. Rosser, a bordélyház vezetőnöje közölte vele, hogy Smith lesz az első vendége. Ám az előző két napon látta a lépcsőn az olyan urak nyomait, akik követték a lányokat azok szobájába. Mostanra tehát tudta, milyen a vágy, amikor fennen lobog egy férfiban.

Amit azonban Smith hátborzongató fényű nyomaiban látott, az más volt. Kétségtelenül sötét éhség lüktetett a férfiban, de mintha szexuális izgalom nem kapcsolódott volna hozzá. A sötét ultrafény arra utalt, hogy ezen a napon egészen másfajta szenvedély emésztette Smitht, és ez valami szörnyű látványban mutatkozott meg.

Adelaide visszafojtott lélegzettel figyelte, amint a férfi kinyitja a táskát, és belenyúl. Nem tudta, mire számítsen. Néhány lány azokról a bizarr, természetellenes játékokról suttozott, amelyeket sok kliens űzött előszeretettel.

De Smith nem egy korbácsot, nem is láncot vagy bőrbilincset húzott elő a táskájából. Hanem egy furcsa, váza formájú tárgyat. Fémtárgy lehetett, mert aranyos fénnel csillogott a gyertya libegő fényében. Legfeljebb ha fél méter magas, és súlyosnak tűnő talpától felfelé haladva kiszélesedett. Nagyméretű, szintelen kristályok voltak a peremén körben beágyazva.

A tárgyból kiáramló energiahullámok susogásától felborzolódtott a haj a tarkóján. A tárgyat teljesen átítatta a vihar-ként tomboló álomfény, amely mintha csapdába esett volna odabent. *Mint valami gép* – gondolta meglepetten –, *egy eszköz, amelyet arra készítettek, hogy álomfényt gerjessen.*

Még jóformán végig sem gondolta, hogy ilyen természetfölötti eszköz nem létezhet, amikor mint valami jelenés, beúszott a tudatába egy mese, egy régi Arkane-legenda,

amit még az apjától hallott. Nem emlékezett minden részletére, de valami lámpáról és egy átokról szólt.

Smith kirakta a tárgyat az asztalra, a gyertya mellé. Aztán fűrgén elindult az ágy felé.

– Lássunk munkához – mondta a feszültségtől és türelmetlenségtől fojtottá vált, parancsoló hangon.

Félrerántotta a szaténselyem függönyt. A döbbenettől pár másodpercig mozdulatlanul meredt az üres ágyra. De azután már a düh bénította meg. Egyik kezével a függönyt markolva megpördült, és szúrós szemmel kutatta a szoba sötét sarkait.

– Ostoba lány. Hol vagy? Nem tudom, mit mondott neked Rosser, de nem tartozom a rendszeres kliensei közé. Nem szokásom szajhákkal hálgni, és ma sem hancúrozni jöttem ide.

A hangja most halk volt és hideg, mint egy csúszómászó. Szavai jeges borzongást keltettek a lányban. Mintha a szoba levegője is több fokot hűlt volna. Adelaide már nemcsak a rémülettől, hanem a hidegtől is reszketett.

Először az ágy alá fog benézni, gondolta.

A férfi felkapta a gyertyát az asztról, és leguggolt, hogy benézzen az ágy vaskerete alá.

A lány tudta, mihelyt a férfi látja, hogy nem az ágy alá bújt el, a szekrényt fogja kinyitni. Ez volt a másik bútordarab a szobában, amely elég nagy volt ahhoz, hogy egy ember elrejtőzhessen benne.

– A keserves hétszentségit.

Smith olyan hirtelen pattant fel, hogy a kezében lévő gyertya lángja lobbant egyet, és majdnem kialudt.

– Gyere elő, te ostoba lány. Ígérem, gyorsan végzünk. Hidd el, nem áll szándékomban túl sokat időzni a dolognak ezzel a részével.

A szekrényre pillantva mozdulatlaná merevedett.

– Azt hitted, ott majd nem találak meg? Esztelen nőszemély.

Adelaide most már lélegezni sem mert. Innen nem volt hová menekülnie.

A szekrény ajtaja hirtelen kitárult. A gyertyafény becsordult a sötétségbe. Smith szeme villogott az álarc két hasítékában.

– Hülye kis kurva.

Megragadta a lány karját, hogy kirángassa a szekrényből. Adelaide-ben a feszültség szította láng magasra csapott, magasabbra, mint bármikor, amióta egy évvel ezelőtt birtokába jutott a tehetségének. Az eredmény előre megjósolható volt. Úgy reagált a fizikai érintésre, mintha láthatatlan villám csapott volna bele. A sokk olyan nagy volt, hogy még sikoltani sem tudott.

Rémülten fojtotta el a képességét. Gyűlölte, ha olyankor, amikor az érzékei felajzott állapotban voltak, valaki hozzáért. Rettenetesen, elviselhetetlenül intim és kibírhatatlanul zavarba ejtő volt egy másik ember álmai árnyékának vagy maradványainak érintése.

Elállt a lélegzete, amikor kulcszörgést hallott az ajtó zárjában. Kivágódott a szoba ajtaja. Mrs. Rosser állt ott. Csontos alakja feketén rajzolódott ki a mögötte lévő folyosón égő gázlámpa halvány fényében. Meglepő hasonlóságot mutatott a bordélyház női lakói által ráragasztott csúfnév ihletőjével. Tudniillik a háta mögött mindenki csak Keselyűnek hívta.

– Attól tartok, uram, kénytelen lesz változtatni a tervem – közölte Rosser. A hangja éppoly szigorú és merev volt, mint ő maga. – Azonnal el kell hagynia a házat.

– Mi az ördögről beszél? – kiáltotta Smith, és még jobban szorította Adelaide karját. – Felháborítóan magas árat fizettem ezért a lányért.

– Épp most kaptam egy üzenetet, miszerint az intézménynek új tulajdonosa lett – mondta Rosser. – Az előző tulajdonos ugyanis elhunyt. Szívrohamban. Üzleti vállalkozásait másvalaki veszi át. Ne aggódjon, a pénzét vissza fogja kapni.

– Nem akarom visszakapni a pénzemet. Ezt a lányt akarom – jelentette ki Smith.

– Bőven akad még ott, ahonnan ő jött. Kettő is van odalent a földszinten, aki fiatalabb is, csinosabb is nála. Érintetlenek. Ez a lány testvérek között is megvan már tizenöt éves. Kétlem, hogy ön lenne az első, aki ágyba viszi.

– Bah. Gondolja, hogy érdekel engem, szűz-e vagy sem? Rosser láthatóan meglepődött.

– De hiszen ezért fizetett, uram.

– Ostoba néember. Itt sokkal fontosabb dologról van szó. Megalkudtam a főnökével, és ragaszkodom hozzá, hogy betartsa az alkunkat.

– Mint mondtam, ő már nincs az élők sorában. Új főnököm van.

– A nagyúri bűnözők üzleti ügyei engem nem érdekelnek. A lány már az én tulajdonom. Ma éjjel elviszem innen, feltéve, hogy elégedett leszek a kísérletem eredményével.

– Miféle kísérletről beszél? – gerjedt haragra Mrs. Rosser. – Ilyet még nem is hallottam. Ez itt egy nyilvánosház, nem pedig laboratórium! De akár így, akár úgy, a lányt nem kaphatja meg, és kész!

– Úgy látszik, másutt kell lefolytatnunk a kísérletet. Gyere – szólta Smith Adelaide-hez, és kirántotta a szekrényből. A lány épp a lába elé esett.

– Állj föl. – A férfi a karjánál fogva fölállította. – Elmegyünk innen. Ne félj, ha kiderül, hogy nem veszem hasznodat, visszajöhetsz ebbe a műintézetbe.

– Nem viszi innen sehova. – Rosser az ajtón belül lógó csengőzsinór után nyúlt. – Hívom az őrköt.

– Azt már nem – rivallt rá Smith. – Elegem van ebből a sok ostobaságból.

Előkapott egy öklömnyi, vérvörös színben fénylő kristályt a kabátja zsebéből. A szobában több fokkal megint hidegebb lett. Adelaide láthatatlan, jéghideg energia lobogását érzékelte a levegőben.

Mrs. Rosser szóra nyitotta a száját, de hang már nem jött ki belőle. Fölemelte mindkét karját, mintha csakugyan egy óriási madár lenne, és mindjárt elrepülne. A feje hátraha-

nyatlott, teste vadul rángatózni kezdett. Aztán összerogyott, és mozdulatlanul elterült az ajtóban.

Adelaide a rémülettől megnémult. A Keselyű halott volt.

– Így is jó – szólalt meg Smith. – Nem ért vele senkit túl nagy veszteség.

Ebben igaza van, gondolta Adelaide. Isten a tanúja, hogy nem kedvelte a bordélyház vezetőnőjét, de így meghalni mégiscsak szörnyű, és még látványnak is ijesztő.

Az imént lejátszódott jelenet értelme csak most, elkésve világosodott meg előtte. *Smith gyilkosság elkövetésére használta a tehetségét és a kristályt.* Soha nem gondolta volna, hogy ilyesmi megtörténhet.

– Mit tett vele? – suttogta.

– Ugyanazt, amit veled is tenni fogok, ha nem engedelmeskedsz. – A rubinvörös kristály elsötétült. Smith visszadugta a zsebébe. – Gyerünk. Nincs vesztegetni való időnk. Azonnal ki kell jutnunk innen.

Húzni kezdte a lányt az asztal felé, amelyre a tárgyat tette. Adelaide érezte, hogy a férfit eufóriás izgalom önti el. Az imént ölt meg egy nőt, és élvezte – *örömét lelte benne.*

És még mást is érzett. Smith óriási energiát fektetett abba, amit a kristállyal művelt. Az érzékeknek, akárcsak az elmének és a testnek, időre van szükségük egy ekkora igénybevétel után, míg újra visszanyerik az erejüket. Smith minden bizonnyal hamarosan újra teljes ereje birtokában lesz, de e pillanatban valószínűleg gyengébb a szokottnál.

– Nem megyek sehová magával – jelentette ki Adelaide.

Smith nem bajlódott a válasszal. A lány már csak azt érezte, hogy jeges rémület hullámai csapnak át rajta.

Levegő után kapkodva, kétrét görnyedve esett térdre a dermesztő kín súlya alatt.

– Most már tudod, mit tettem Rosserrel – mondta Smith. – Csak ellene sokkal több erőt vettem be. Az ilyen éles fagy szilánkokra zúzza az érzékeket, s végül megállítja a szívet. Vigyázz magadra, különben többet is kaphatsz belőle te is.

A fájó kín éppoly hirtelen ért véget, ahogy lecsapott rá, s csak kábultság és légszomj maradt utána. Egészen biztos, hogy ereje maradékát használta fel, hogy őt megbüntesse. Gyorsan kell cselekednie. Szerencsére a férfi még mindig szorította a karját. Adelaide-nek fizikai kontaktusra volt szüksége, hogy befolyásolni tudja egy másik ember álmomfény-energiáját.

Hogy leküzdje a rémítő érzést, összeszorított foggal újra felerősítette a tehetségét, és az utolsó cseppig minden energiáját Smith álmomfényének áramlataira fókuszálta. Az elmúlt két évben olykor manipulált mások lidérces álmainak hullámhosszaival, de eddig még soha nem kísérletezett azal, amit most tenni készült.

Smith az első pillanatban rá sem eszmélt, hogy megtámadták. Csak bámult a lányra, és zavarában még a szája is félig nyitva maradt. De a düh egykettőre megkeményítette a vonásait.

– Mit művelsz? – esett neki. – Ezért még megfizetsz. A saját privát poklodban foglak jéggé dermedzteni, amiért szembe mertél szállni velem. *Elég!*

Felemelte a másik karját, talán hogy benyúljon a zsebébe a kristályért. De már késő volt. Már zuhanni kezdett a mélységesen mély álomba. Kezdett összecsucsklani. Az utolsó pillanatban még megpróbálta elkapni az asztal szélét. Haddonászó kezével feldöntötte a gyertyát, amely kiesett a tartójából, és végiggurult a földön az ágy felé. Egy halk *huss* hallatszott, amikor a láng belekapott a selyemfüggöny lelógó szegélyébe.

Adelaide visszaroht a szekrényhez, kikapta a köpenyét és a cipőjét, amit a szökésre gondolva már korábban odakészített. Mire felöltözött, az ágyfüggöny már félig a lángok martalékává vált, s a tűz kezdett átterjedni a fehér takaróra. A füst kikúszott a folyosóra. Nemsokára valaki megszólaltatja a vészcsengőt.

A fejére húzta a köpeny csuklyáját, és elindult az ajtó felé. De valami megállásra készítette. Vonakodva visszafordult, és

meglátta a különös tárgyat, amely állítólag lámpa volt, bár nem hasonlított egyetlen lámpára sem, amit eddig látott.

Tudta, hogy magával kell vinnie. Ostoba gondolatnak tűnt. Csak hátrálatni fogja a menekülésben. De akkor sem hagyhatja itt.

Betuszkolta a lámpát a fekete táskába, bekapcsolta a táska csatját, és újra elindult az ajtó felé. Smith mozdulatlan teste fölött megint megállt, és gyorsan átkutatta a férfi zsebeit. Az egyikben pénz volt. A másikban a sötét rubinvörös kristály. A pénzt elvette, de amikor ujjai a kristályhoz értek, kényelmetlen érzése támadt. Ösztöneire hallgatva ott hagyta, ahol volt.

Fölegyenesedett, átlépett Rosser holttestén, és kiment a folyosóra.

Háta mögött a fehér selyemágy lángokban állt. Valaki a folyosón sikoltozni kezdett. Félig öltözött férfiak és nők jelentek meg, s rohantak a legközelebbi kijárat felé.

Senki sem figyelt fel Adelaide-re, amikor csatlakozott a lépcsőn lefelé tülekedő többiekhez.

Percek múlva kint volt az utcán. A táskát szorongatva rohant bele az éjszakába, hogy mentse az életét.

1.

Tizenhárom évvel később...

– Megtaláltam. – Griffin Winters egy kört rajzolt az Avery Street köré, majd visszatette a tollat a réz tintatartóba. Két tenyerét az íróasztalra támasztva tanulmányozta London térképét, amely kiterítve feküdt előtte. Mélységes elégedettség töltötte el. A vadászat hamarosan véget ér. A hölgy még nem tudta, de mostantól őhozzá tartozik. – Biztosan tudom, mi lesz a következő célpontja.

– Miből gondolja, hogy előre meg tudja jósolni, hol fog lecsapni legközelebb? – kérdezte Delbert Voyle, és a zsebébe nyúlva egy szemüveget húzott elő.

A negyvenes évei elején járó, erőteljes testalkatú Delbert csak újabban döntött úgy, hogy szüksége van szemüvegre. Amitől furcsán megváltozott a külseje. Szemüveg nélkül annak látszott, ami valójában volt: az utca kemény embere, egy alvilági bandavezér személyi testőre. De mihelyt feltette ormóttan orrára aranykeretes szemüvegét, egyszeriben enyhén túlsúlyos tudóssá változott, akinek a könyvtárban vagy egy könyvesbolt pultja mögött van az igazi helye.

– Ma reggel, miután elolvastam az Avery Street-i nyilvános házban végrehajtott rajtaütésről szóló jelentést, felfedeztem benne a rendszert – magyarázta Griffin. – És akkor minden világossá vált.

Delbert az asztal fölé hajolt, hogy jobban lássa a térképre bejelölt bordélyházak helyeit. A jó és a rossz környékeken egyaránt ismert minden mellékutcat és névtelen sikátort. Nem okozott neki nehézséget eligazodni a térképen. Akár maga is megrajzolhatta volna.

Delbert minden olyan helynek, ahol valaha megfordult, és amely véleménye szerint pszichikus természetű lehetett, érzekelte az irányát, és emlékezetében megőrizte a képét. Nevetségesnek találta Griffin elképzelését, habár a tehetségét magától értetődőnek tartotta, ahogy Jed és Leggett is. Griffin tisztában volt vele, hogy az emberei szemében ő egyszerűen a Főnök, és mint ilyen, elvárható, hogy más legyen.

Delbert, Jed és Leggett az elsők között voltak abban a kezdő csapatban, amelyet húsz évvel ezelőtt zsebmetsző utcagyerekekből szervezett. Régóta nem éltek már az utcán. A három nehézfiú dolga ma már a háztartás felügyelete és őrzése volt.

Delbert felségterületét a konyha képezte. Jed a kertet és a kutyákat gondozta, és ő volt egyben a kocsis is. Leggett vállalta azt a felelősséget, amely rendes körülmények között egy főkomornyikra hárult volna. Hetente kétszer járt a házhoz egy mosónő, a személyzet egyéb tagjait viszont szükség szerint alkalmazták, de a kívülről jött emberek szigorú felügyelet alatt végezték a munkájukat. Az éjszakát senki sem töltötte a házban. Griffin nem azon aggódott, hogy valaki megpróbálná elcsenni az ezüstöt. De a ház titkokat őrzött, és ezekre szinte rögeszmésen vigyázott. Ha nem ilyen óvatos, ma nem ő lenne London egyik leghatalmasabb alvilági bandavezére.

Jóllehet Jed, Delbert és Leggett zökkenőmentesen vitték a nagy ház ügyeit, valójában nem ez volt az elsődleges feladatuk. Igazából Griffin helytartóinak szerepét töltötték be. Mindhárman azzal voltak megbízva, hogy valamilyen sajátos szempontból felügyeljék az általa felépített birodalmat.

Az évekkel ezelőtt tolvajokból verbuvált szedett-vedett társaság idővel jól szervezett, különböző érdekeltségekkel rendelkező üzleti vállalkozássá érett. Csápjai mélyen benyúltak London veszedelmes híró negyedeibe éppúgy, mint a legtiszteletreméltóbb utcáiba. Az elmúlt néhány év alatt Griffin ugyanis rájött, hogy van érzéke a pénz befektetéséhez. Számos bankban, hajózási és vasúti szállítási vállalko-

zásban voltak részvényei, amelyek révén még nagyobb hatalomra tett szert.

Egyetlen St. Clare Street-i szomszédja sem tudott arról, hogy a hajdani apátság romjain épült nagy ház a város bünnöző alvilága egyik leghírhedtebb alakjának a tulajdona. Az ő szemükben a tekintélyes kőépület gazdája egyszerűen egy vagyonos, ám visszavonultan élő különc volt.

– Továbbra is fenntartja azt a meggyőződését, hogy a rajtaütéseket egy nő szervezi? – kérdezte Delbert, miközben gondterhelt arccal tanulmányozta a térképet.

– A legkisebb kétségem sincs felőle – közölte Griffin.

Delbert levette a szemüvegét, és óvatosan visszacsúsztat-ta a zsebébe.

– Nos, annyit mindenesetre a javára írhatok, hogy immár jobb körökben forog. A Peacock Lane és az Avery Street nyilvánosházai sokkal elegánsabb helyek, mint az első három célpontja. Mit gondol, tudja a nő, hogy a legutóbbi kettőnek Luttrell a tulajdonosa?

– Az egész apátságot rá merném tenni. Biztos vagyok benne, hogy kezdettől fogva Luttrell bordélyai voltak a célpontjai. Az első három alkalom, amikor egymástól független, kis házakra csapott le, csak a tapasztalatszerzés célját szolgálta. Mint minden jó tábornok, ő is tanult ezekből a portyákból, és ezáltal finomított a taktikáján. Mostantól kezdve a Luttrell-hadműveletekre fog összpontosítani. Nagyon is ambiciózus a hölgy.

– Lám-lám, egy társadalmi reformista. Az ilyenek hadilábon állnak a józan ésszel. – Delbert néhányszor csettintett a nyelvével. – Talán még nem jött rá, micsoda viperával van dolga.

– Tudja. Épp ezért csap le Luttrell érdekeltségeire. A társadalmi reformerek minden jel szerint meg vannak győződve róla, hogy az ügy, amelyet képviselnek, igazságos, és ez valami módon megvédi őket. Az meg sem fordul a mi kis bordélyharcosunk fejében, hogy Luttrell habozás nélkül elvághatja a torkát.

– Úgy tűnik, hogy teljes figyelmével a bordélyházakra összpontosít – gondolkodott hangosan Delbert.

– Ez már a legelső újsághírek óta teljesen nyilvánvaló.

– Akkor nekünk nincs miért aggódnunk – vont vállat Delbert. – Mi nem dolgozunk egyetlen bordélyházban sem. Az kellemetlenné válhatna, ha kártyabarlangokat vagy kocsmákat is felvenne a célpontjai közé, de amíg csak bordélyokra csap le, addig főjön miatta Luttrell feje.

– Sajnos ha ez a nő kitart a hobbija mellett, akkor meg fogják ölni – jelentette ki Griffin.

– Aggódik egy szociális reformer miatt? – nézett rá fűrkésző tekintettel Delbert. – Éppolyan kártékony állatfajta, mint a mókus vagy a galamb, csak nem lehet sem megsűtni, sem jóféle ragut készíteni belőle.

– Azt hiszem, ez a sajtósárgos harcos épp kapóra jönne nekünk, csak el tudnám érni őt, mielőtt a folyóban végzi.

Delbert erre már csakugyan megijedt.

– A keservit. Felkeltette az érdeklődését, igaz, főnök? De miért éppen ő?

– Nehéz ezt megmagyarázni.

Griffin a falon függő képmásra nézett. Mintha egy sötét tükörbe pillantott volna. Nicholas Winters ruhája a tizenhetedik század végi divat szerint készült, de még fekete bársonyköpenye és bonyolultan megkötött nyakra valója sem homályosíthatta el kettőjük feltűnő hasonlatosságát. A fekete hajtól és a csillogó zöld szempártól kezdve az arc megannyi merészen metszett síkjáig és szögletéig, kísértetiesen hasonlítottak egymásra.

A portré röviddel azután készült, hogy Nicholas a második képessége birtokába jutott. Már elkezdődtek nála a rémálmok és a hallucinációk. Valahányszor a képet nézte, Griffin azon kapta magát, hogy a közelgő megháborodás jeleit kutatja a férfin és önmagán.

A festett arc hirtelen hullámot vetett, és vibrálni kezdett. Nicholas megelevenedett. Alkimistapillantását Griffinre szegezte.

– *Te vagy az én valódi örökösöm* – mondta meggyőződéssel Nicholas. – *Megkapod a három tehetséget. A véredben hordozod. Keresd meg a lámpát. Keresd meg a nőt.*

Griffin akarata megfeszítésével elnyomta a látomást. A zavarba ejtő hallucinációk néhány hete kezdődtek, körülbelül ugyanabban az időpontban, amikor megmutatkozott az új tehetsége. A rémálmok mára olyan ijesztővé váltak, hogy félt elaludni. Már semmilyen módon nem tagadhatta le az igazságot. Utolérte a Winters-átok.

Delbert, aki szerencsére nem tudott a hallucinációról, a régi barát és bizalmas megértő tekintetével időzött el Griffin arcán.

– Unja magát – jelentette ki. – Ez itt a probléma. Amióta pár hónapja elváltak az útjaik azzal a csinos szőke özvegygyel, nem volt nővel. Ön egy élete virágjában lévő, egészséges férfi. Rendszeres gyakorlatozásra van szüksége. És nincs hiány olyan nőszemélyekben, akik örömet nyújthatnak ezt a fajta viselkedésért. Főleg az, hogy kikötnie egynél, aki csak véget nem érő gondokat okozna önnek.

– Higgycs el, nem szándékozom ágyba vinni egy társadalmi reformert – legyintett Griffin.

De miközben e szavakat mondta, váratlan izgalommal töltötte el a felismerés, hogy nem mond igazat. Kiválóan tudott hazudni. Ez a képessége segítette abban, hogy a szakma csúcsára emelkedjen. De volt néhány áthághatatlan szabály az életében, többek között az, hogy önmagának soha nem hazudott.

Nem állt ugyan szándékában elmagyarázni Delbertnek a helyzetet, a valóság azonban az volt, hogy megszállottjává vált a bordélyházi rajtaütéseket végrehajtó nőnek. Azóta, hogy először hallotta a városban róla terjedő pletykákat, valósággal megigézte. Kezdetben megmagyarázhatatlannak érezte ezt a komplexusát. Delbertnek igaza volt, a társadalom elszánt megújítói csak a városi dögvész egy másfajta megjelenési formáját jelentették.

– Ne vegye sértésnek, főnök, de ismerem ezt a nézését – mondta Delbert komoran. – Ugyanígy szokott nézni, valahányszor úgy dönt, hogy meg akar szerezni valamit. De gondolkozzon, főnök! Amennyire ezt a nőt ismeri, már ha csakugyan nő az illető, akár egy töpörödött, ősz hajú nagymama, vagy éppenséggel egy vallási tébolyban szenvedő fanatikus is lehet. De még az is kiderülhet róla, hogy azok közé a nők közé tartozik, akiket nem érdekelnek a férfiak.

– Tisztában vagyok vele – felelte Griffin. A lelke mélyén azonban érezte, hogy szó sincs ilyesmikről. Énjének ez a része nemsokára kétségtelenül egy láthatatlan meredély szélén állva fog letekinteni az őrület poklába.

Keresd meg a lámpát. Keresd meg a nőt.

Delbert bús rezignáltsággal felsóhajtott.

– Fel fogja kutatni, ugye?

– Nincs más választásom. – Griffin elgondolkodva nézte a köröket, melyeket a térképre rajzolt. – De gyorsnak kell lennem.

– Úgy érti, még mielőtt Luttrell megelőzné?

– Igen. A nő kidolgozott egy stratégiát, amihez ragaszkodik. A kiszámíthatóság mindig gyenge pontot jelent.

– Ha megtudtuk, hol van, Jed és én elhozzuk magának.

– Nem, ez a módszer nem lesz célravezető. El kell érnem, hogy a hölgy önként, a saját jószántából együttműködjön velem. Társasági körülmények között, az illemszabályoknak megfelelően kell megismerkednem vele.

– Vajon egy tisztességes társadalmi reformista hajlandó lesz beleegyezni abba, hogy bemutassák egy bűnözőnek? – horrant fel Delbert. – Nem sajnálnék jó pénzt áldozni rá, hogy láthassam ezt a jelenetet. Mégis hogyan valósítaná meg ezt a tervet?

– Azt hiszem, a hölgyel van egy közös ismerősünk, akit talán rá lehetne venni, hogy valami semleges terepen szervezzen meg egy találkozást kettőnk között – válaszolta Griffin.